

Gullbrúðleyp 28. október Marius og Ragna Petersen og 75 ára føðingardagur 23. október hjá Marius

Tann 23. október 2011 fylti pápi mín 75 ár. Fimm dagar seinni, 28. október 2011, hava mamma og pápi gullbrúðleyp.

Pápi mín hevur arbeitt alt lívið – sum blaðungur koyrdi hann rutubil sínum Rambler, hann róði út við seksmannafari og seinni var hann førari á gravimaskinum í eina tíð eisini og onkran túr var hann á sild. Men arbeiðið fram um øll arbeiði hevur verið á Havsbrún, har hann fekk arbeiði í 1966 – har arbeiðir hann enn. Tey flestu árin var hann formaður á aðrari vaktini, 12 tímar um dagin, 7 dagar um vikuna stóran part av árinum.

Hvønn arbeiðsdag fer hann enn lættur á fótum til arbeiðis. Allar fyrst á morgni eina tíð av árinum eru tað tó seyðirnir, sum fáa vitjan og eitt strá til dagin.

Hendurnar eru skrívaðar rætt uppá hjá pápa, sum serliga hevur hegri á mekaniska økinum, og tess eldri ein motorur er, betri eru líkindini fyri, at hann aftur fer at spinna. Í lýtuni er eitt projekt í gongd, har hann setir nýggjan motor í bátin hjá sær. Nógvir motorar fingið diagnosu, har hann einans hevur nýtt oyruni at staðfesta eitt brek, hóast aðrir hava verið um motorin uttan at finna feilin.

Tekniska menningin á Havsbrún hevur verið stór síðani byrjan, men tað hevur ikki forðað pápa at fylgt við. Har tað áður vóru stórir ventilar og nógv gongd um alt virkið, har kann ein maður nú betri enn nakrantíð stýra framleiðsluni við einari mús. Pápi hevur eisini sæð hesa menning sum eina framgongd.

Meg minnst góðar løtur við gamla áttamannafarinum Miðstovubátinum. Fyrst róðu vit út á teymin, máttu klúgva umborð, loysa teymin og so stímaðu vit út eftir fjørðinum – bensinmotorur, 1 cylindari FM. Tað eyðkenda töffið frá motorinum, bensinlukturin og hetta forkunnuga at flóta. Tað var so fantastiskt. So lógu vit við eitt sandeygað

úti undir landinum uttanfyri Breiðá. Reyðfiskarnir sóust taka í agnið og so at draga. Slík summarkvöld eru stór fyri ein pilt um 5-6 ára aldur. Í hoyna lærði eg at brúka liggja. Liggja kendist tungur, men eg stóð undir lærdómi meistarans og at enda arbeiði liggja mest sum sjálvur – og so hetta fantastiska suðið, tá ið pápi slerdi so lystiliga og liggja skar seg gjøgnum grasið. Siip, siip, siip... hetta bygdaljóðið er ikki til í dag.

Í fjør bygdu vit nýggj sethús. Ein tann drúgvasti at mæta upp í arbeiðsklæðum var pápi. Antin tað var at vera uppi ella niðri, koyra rusk, mála og taka hond í úti og inni, so var hann fremstur. Tað er ein gleði at eiga slíkan pápa.

Mamma hevur eisini arbeitt alt lívið. Sum ung arbeiði hon í handlinum hjá Pidda. Hugnaligt at síggja myndir frá hesari tíðini í einum blómandi handilslívi í bygdini í 1950'unum.

Sum ung var mamma á

háskúla í Danmark. At uppliva útlandið og alt tað góða, sum hesin skúlin beyð teimum ungu kvinnunum, hevur alla tíðina verið ein gleði hjá henni at minnst aftur á.

Mamma hevur arbeitt í handlinum hjá Haraldsen longri enn eg minnst. Áðrenn eg fór í skúla var eg ofta við henni um morgnarnar, har eg slapp at innviga skipskeks og pakka hesar í posar. Hetta var áðrenn heilsufrøðilig krøv vóru uppfunnin, men væl gekk at selja, og hetta arbeiðið gleddi meg almikið.

Enn arbeiðir mamma hjá Haraldsen. Nú er hon vaskifólk hvønn leygardag. Fyri hana er arbeiði framvegis ein dygd – ein fyrmynd er hon.

Tá ið vit komu heim úr skúlanum lá leiðin ofta oman til Haraldsen at hitta mamma og so til hús. Tað var trygt at vita, at hon var nær við okkum, hóast hon arbeiði. At leiðin lá framvið hjá Haraldsen kom eisini av, at hon keypti okkum 20 gummibomm fyri 1 kr – tað vóru prísir.

Hendurnar hjá mamma eru so framúr hegnigar. Handverkið at virka klæði og annað handverk lærði hon frá barnsbeini. Og sigast má, at handverkið gongur væl í arv – tað er list at duga so væl. Hon lærir enn dúgliga frá sær, tá ið ommubørnini leggja leiðina framvið.

So mikið dúgliga hevur hon lært frá sær, at eg longu sum 11 ára gamal dugdi at binda mær eitt hvítt-reytt turriklaði. Høvið var, at ÍF gjørdist føroyameistari í 1. deild í 1979. At turriklaðið var ætlað kettuni gjørdi uppgávuna bara enn stuttligari. At brodera lærði hon meg eisini – havi broderað krossstingir til fleiri pútur og okkurt teppi eisini. Hesi vetrarkvöldini við stovuborðið, har vit brøður sluppu at royna okkum við onkrum til hendurnar eru rík minni. Eisini sótu vit við einari serligari nál og arbeiddu okkum gjøgnum dungar av tógvstubbum og festu hesar í undirnetið. At enda gjørdist hetta til eitt teppi, og okkurt

av hesum er enn í nýtslu.

At vaksa upp hjá foreldrum, sum saman við sínum foreldrum hava upplivað ta heilt gomlu tíðina uttan hentleikar sum streym, útvarp, oljufýring, samskipti við tey kærú á sjónum o.a. mangt, sum í dag er ein sjálvfylgja, hevur altíð verið sera áhugavert. Gamla tíðin er grundarlagið undir okkara vælførd í dag.

Vit brøðurnir eru lærdir tolsemi og at rætta eina hond, har tað ber til, og so tað týðningarmesta av øllum, at undir Guðs orði er gott at vera. Ongin løta er so góð sum at sovna, haldandi í faðir ella móðirhond og kvøldbønin er biðin. Slíkar løtur eru móti øllum – og eisini hesa læru hava vit tikið við til okkara heim. Slíkar kvøldløtur eru gylt grundarlag undir einum góðum svøvn – og einum góðum lívi.

Til okkara hús hevur seyður altíð hoyrt til. Og tað bleiv lært heima, at hevur tú djór, so skulu tey virðast og røktast væl. Vit høvdu eisini

kettur – fyrst eina, síðani tvær og í nøkur ár triggjar kettur í okkara barnaheimi. Heimalombini sluppu at vera inni, um tey onkuntíð vóru deyðkomin av kulda. Serliga einaferð minnst meg, at eitt lamb var mest sum uppgivið, tí tað lá livleyst hóast væl ballað. Vit skuldu øll av bygdini frá morgunstundini og lótu bara lambið liggja inni og tætt við radiatorin. Stór var frøin, tá ið lambið um kvøldið glaðbeint kom út í gongina og beyð okkum øllum vælkomin heim. Hetta morreyða lambið bleiv ongin pínigur.

Ein serligur biltúrur varð gjørdur til Norðadals í 1975. Familjan har hevði boðið okkum eitt heimalamb. Ferðast bleiv umvegis Tórshavn, har útróðrarverkfallið var. Ein stórus heimur fyri ein 6 ára gamal pilt at síggja allar útróðararbátarnar, eiga eitt heimalamb í bilinum og annars gleðast um at vera til.

Jólanátt hava øll okkara djór – seyður og kettur – altíð sovið við tendraðum ljósi. Hetta er ein ómetaliga vakur síður, haldi eg, tí jólanátt er ikki ein vanlig nátt.

Mamma og pápi eiga 13 barnabørn. Okkara yngsta dóttir bleiv ein dagin spurð, um hon gongur í barnagarði. Nei, svaraði hon smílandi, eg gangi hjá ommu! Og satt er tað. Omman er fastur fúsar, tá ið barnaansing umræður.

Vit ynskja tykkum hjartaliga til lukku við gullbrúðleypsdegnum og pápi fær eina serstaka heilsu á 75 ára degnum!

Hesir merkisdagarnir verða hildnir 28. október frá kl. 19.00, tá ið vit hava opið hús heima hjá okkum á Innandalsvegi 37 í Fuglafirði. Vit gleða okkum at síggja familju, vinir og kenningar hetta kvøldið.

Bestu heilsur

Kristian Martin við familju